

DA ŽIVOT IMAJU

List 50+ * Broj 5 * ožujak 2019.

Kroz cijelu su povijest upravo oni koji su najsnažnije vjerovali u vječni život činili najviše kako bi poboljšali ovaj postojeći. To i jest za očekivati. Ako vjerujete da put na kojemu se nalazite ne vodi nikuda, nećete ga odveć ozbiljno shvatiti. Ako vjerujete da vodi na neko važno mjesto – poput Raja, tada ćete ga održavati.

RIJEČ UREDNIKA

KORIZMA - PRIGODA ZA ZAOKRET

Piše: Dr. fra Tomislav Pervan

Svaki naš vjernik koji prekoračuje prag ispovjetaonice, napose u korizmenom vremenu, negdje u dubini svoje duše žudi za zaokretom, novim početkom, preporodom, preplavljenosću Duhom Svetim, pranjem u kupe lji milosti. Među nama su ti koji žude za novim rađanjem, pa i među onima koje smo možebit otpisali zbog kojekakvih životnih iskliznuća. Upravo ti trebaju ponajvećma zahvate milosti u svome životu jer su na sebi iskusili svu dubinu, gorčinu i bijedu grijeha.

Riječ je, dakle, o obraćenju. Nema stvarnog obraćenja, nema odlučnoga priklanjanja dobru i boljem, ako sebi ne priznamo otvoreno i pošteno, od čega se moramo odvratiti. Naizgled smo u nevolji kao družina na svadbi u Kani Galilejskoj, kad ponesta vina. Na Marijin zagovor Isus veli poslužiteljima: "Napunite posude vodom". Uzmemo li grčki izvornik, radnja se odvija u sadašnjem vremenu. "Isus kaže poslužiteljima", glasi izvornik, a ne "Isus reče", ili pak "Isus zapovjedi" poslužiteljima. U izvorniku je indikativ prezenta. Isusov zahtjev vrijedi za sadašnje vrijeme, a kršćani koji su slušali ili čitali Ivanovo Evandelje mogli su ga shvatiti samo

u sadašnjem obliku, kao zapovijed njima osobno. Napunite vi osobno posude s vodom. Izbacite iz sebe sve bljutavo, staro, otrcano, neukusno, sve što vaš život onečišćuje. Donesite to njemu, donesite Isusu sve što vas do grla guši. I čine što im Isus nalaže: "I napuniše posude do ruba, do vrha." Tek kad čovjek ostavi sve staro i strano, kad se isprazni od svega, iskusit će čudo, imat će Isusa uza se te sve ono što Isus može čovjeku pružiti.

Nevolja koju čovjek iskaže pred njim, od srca i pošteno, može pretvoriti vodu nevolje u vino radosti. Preobraziti. To je vrijeme korizme. To je vrijeme kad svatko za sebe polaže račun o svome odnosu prema Bogu, kad svatko produbljuje i udubljuje se u zbilju svoga života. Kad svatko prikuplja snagu za budućnost. Nije riječ o budućnosti planeta, svijeta ili ljudi, riječ je o budućnosti svakoga pojedinca, svake osobe. Jer u ovom trenutku počinje budućnost, tvoja i moja. Od nas zavisi s kakvim predznakom. Nemoguće je govoriti o promjeni Crkve, struktura, institucija, ako nema promjene osoba koje tvore Crkvu. Osobe sačinjavaju institucije u Crkvi i njezine strukture.

Govor i priča ne mijenjaju ni kršćane ni kršćanstvo. Trebamo učiniti zaokrete u mišljenju, obrat u djelovanju, zaokret u praksi. Zaokret, prevrat s kojim je nekoć kršćanstvo uopće započelo svoj povijesni hod. U početku je ono jednostavno prozvano Put. Počelo je povijesni hod, put s malim koracima, vjerom u Boga i Oca Gospodina našega Isusa Krista. Isto se očekuje od svakoga korizmenog vremena, pa i ovoga što nam predstoji. Odvažimo se kročiti za Gospodinom, noсеći terete i muke života i svijeta. Tako ćemo imati ispunjeni i oplođeni život. Hod za njim jest uvijek obraćenički hod, hod u Duhu, prema Marijinu uzoru.

KOMENTAR

ZAMKA ISPOD POVRŠNE ULJUDNOSTI

Piše: Michael O'Brien

Većinu smo bitaka izgubili jer su ljudi dobre volje pokleknuli pred krivom dilemom: biranjem "između većeg i manjeg zla". Vjerovali su za sebe da su dobre osobe i da baš oni, kao dobri, ne smiju izgubiti mješta u parlamentu, vlasti, liberaliziranoj Crkvi. Željeli su zadržati

mogućnost progovaranja unutar stranačke utjecajne sfere. Bili su uvjereni da je kompromis jedini način zadržavanja onog „ostatka“ dobra. Odveć su se oslanjali na strategiju, a premalo na milost. Nisu bili spremni postati ono što je prorok Šimun nazvao „znakom osporavanim“. Nisu mogli podnijeti spoznaju da bi zbog kršćanskih stavova mogli biti odbačeni. Sami su sebe uvjerili da su realisti, zavaravajući se istodobno i da su idealisti koji se čvrsto drže svojih načela, osuđeni na propast. Sve je to proizvelo razorenog društvo. Obiteljski život u raspadanju je dosad u nezapamćenim razmjerima. Tu je podijeljena i kompromisima sklona Crkva. Ovoliko otpadništvo nezapamćeno je u svekolikoj povijesti Crkve. Zar nije strašna činjenica da se samo u mojoj provinciji Ontario godišnje učini četrdesetak tisuća abortusa?!

Sada su opasnosti naši stariji, kao i svi ljudi s posebnim mentalnim i fizičkim potrebama. Spomenut ću iskustvo što ga

je moja šira obitelj doživjela kad je jedan njezin pripadnik, obolio od Alzheimerove bolesti. Osoba je jedva izbjegla smrt – i to u katoličkoj bolnici! Taj je institucionalizirani pokušaj ubojstva zaustavljen tek u posljednjem trenutku, činom Božje providnosti. Redovnice koje imaju tu bolnicu u vlasništvu bile su uvjerene (zbog savjeta stručne zaposlenice, diplomirane teologinje) da je moralno prihvatljivo pacijentici u potpunosti uskratiti jelo i piće, te joj na taj način svjesno okončati život. Jednostavno nikada nisu čule upute Vatikana u tom pogledu ili su ih možda odlučile zanemariti? To je neznanje veoma široko rasprostranjeno, a ujedno i opravdavano izmanipuliranom teologijom, kao i lošom ekleziologijom. Takve apstrakcije imaju stvarne posljedice po ljudske živote.

Magistrica teologije koja je potaknula rođake na ubojstvo majke bila je dobra osoba i znala je s ljudima. Umjela je utješiti rastresene i izgubljene članove obitelji. Meni su sastanci s njom i ostalim osobljem, potrebni kako bi se umirućoj ženi spasio život, bili pravo vježbanje probijanja kroz mentalni i duhovni talog. Teško je bilo otkriti zamku skrivenu ispod površne uljudnosti, blagog glasa i diplome obješene na zidu koja je službeno pokrivala stručne argumente. Ipak, jasno je da ni kojem slučaju nije posjedovala vlast kršiti Božja prava i nauk Crkve, a ponašala se potpuno suprotno tome. Usput, naša skoro ubijena teta živjela je još nekoliko godina, a moja rođakinja, diplomirana teologinja, i dalje radi u katoličkoj bolnici. Dragi Hrvati: Usprotivite se na vrijeme kulturi smrti i pogubnim zakonima. Zlo, manje ili veće, je uvijek u biti zlo!

NAJLJEPŠE MISLI O STAROSTI

OSAM MJESECI JE DJECA NISU POSJETILA!

Iz kateheza pape Franje održane na općoj audijenciji u srijedu 4. ožujka 2015. (1)

Ružno je vidjeti odbačene starije osobe, to je ružno, to je grijeh! Ne usuđuje se to reći otvoreno ali to se čini! Ima nešto podlo u tome navikavanju na kulturu odbacivanja. Ali mi smo navikli odbacivati ljude. Želimo otkloniti svoj sve veći strah od slabosti i ranjivosti; ali time povećavamo tjeskobu kod starijih osoba da će predstavljati teret i da će biti napušteni.

Stariji su ostavljeni, i to ne samo u materijalnoj neizvjesnosti. Ostavljeni su

u sebičnoj nemogućnosti da se prihvate njihove granice koje odražavaju naše ograničenosti, u mnogim teškoćama koje se mora danas prevladati da bi se opstalo u društvu koje im ne dopušta sudjelovati, imati pravo glasa, niti biti uporišna točka po uzoru na potrošački model ‘samo mladi mogu biti korisni i mogu uživati’.

Starije osobe bi naprotiv trebale biti, za društvo u cjelini, zaliha mudrosti našeg naroda. Stariji su zaliha mudrosti našeg naroda! S kolikom se samo lakoćom uspava svijest kada nema ljubavi! I to se i događa. Sjećam se, dok sam posjećivao staračke domove, razgovarao sam sa svima i mnogo puta sam čuo ovo: Kako ste? A djeca? - Pa, dobro - Koliko imate djece? - Mnogo. - I dolaze li vas posjetiti? - Da, da, uvijek, da, dolaze. - Kada su došli zadnji put? Sjećam se jedne starice koja mi je rekla: “Ah, za Božić!” A bio je kolovoz! Osam mjeseci je djeca nisu posjetila, osam mjeseci napuštena! To se zove smrtni grijeh, jeste li razumjeli? (*Nastavlja se*)

ŽIVOT VJERE

VELIKI TJEDAN

Piše: Šime Perić

Ulazim s Tobom u vrtove muke, moj Gospodine. Rekla su mi davno Pisma da Ti već dršćeš pod maslinama moleći da te mimoide gorka čaša. Kazao si još – kažu – i da ti je duša na smrt potresena...

Ulazim i ja u Getsemani svog života. Rijetki su to trenutci, jer – priznajem teška srca – bježim od tog vrta, od tog kotla krvi i radije se zadržavam na mramornim trgovima. A tamo – nisu su se promijenili običaji ovdje na zemlji – podižu se lažni hramovi bogovima laži. Dodajem li cigle i čavle? – pitaš!

Strepim kako će izići iz vrta muke u koji se me, evo, opet zaveo. Cijeli svijet zarasta u travu i masline, sve postaje Getsemani – otvaraju mi se oči - i zato te zazivam. Ljut sam i što te učenici napustiše. Postiđen brojim i ja svoje izdaje - i još više – nižem jade svega naroda.

Slutim da mi valja prijeti koljeno i glavu pred svakom znamom i neznanom kalvarijskom postajom, jer za mene nema Uskrsnuća, proslavljen bez Tebe, moj razapeti Bože. Jadno kao čovjek, baš tako – ti znaš što je čovjek – čekam da se hramska zavjesa razdere na dvoje. Izidi, Gospodine preilostivi, i dopusti – krvavu travu vrta neka gaze bezumnici - zlotvorima da ti razapnu ruke, spasi me... Sporo teku sati u ovom vrtu nemoći. Dosta više muke, povedi me na Golgotu... Gdje li samo plaču Ivan i Marija?

Samo da sve prođe, samo da dođe Uskrs!

DUHOVNA MISAO

DIVLJENJE

Piše: Vatroslav Halambek

Tko to još nije video dijete koje se nečemu divi? Gotovo je u zanosu i ne opaža druge stvari osim one i onih kojima se divi. Koliko li puta ljudi zadriveni stoje pred nekom katedralom i ne mogu oka skinuti s nje i doživljavaju gotovo umjetnički zanos kao i umjetnik koji je to smislio. Kako se često znamo zadriviti misjonarskom predanom radu naših misonarki i misionara? Kako li se divi znanstvenik pred zagonetkama ovoga svijeta i kako je nošen nekom čudnom težnjom da ih odgonetne. Kako li se divi filozof pred skladom koji uočava u svijetu i očitava njegov smisao...

Dok je jednima divljenje to što se jednostavno raduju nekoj ljepoti, drugima je divljenje poticaj za filozofiranje (pa i sam Aristotel je rekao da filozofija počinje s divljenjem). Trećima je divljenje poticaj na istraživanje. A kad se sve to nađe zajedno te se iza svega čemu se divimo, uočava Autor svih ljepota, onda se divljenje pretvara u klanjanje, u molitvu. Tada i filozof gotovo vjernički propitkuje o smislu stvarnosti. Tada znanstvenik gotovo vjernički proniće u zamršenost stvorenih zagonetki. A kontemplativac sve to divljenje i djeteta, i filozofa i znanstvenika objedinjuje u trajni himan zahvalnosti Bogu koji se tako divotno izrazio u mnogostrukim ljepotama koje nam je dao na raspolaganje.

Može li jedno pitanje? Kad sam se zadnji put zadrivio nečijoj dobroti? Ili: ostavljam li trag divljenja svojim životom, svojim ponašanjem? Olakšavam li drugima zadobiti oči i uši za divljenje Bogu u svijetu? Znadem li se zadriviti jednostavnosti i dubini Božje Riječi u Svetome pismu? Posegni za osmim psalmom.

RIZNICA DUHA

PEPELNICA

François Coppée

Obred zadivljujućeg simbolizma, kao uostalom svi obredi Crkve. Nije mu samo cilj da nas podsjeti da je život kratak, smrt blizu, i da ono malo što će ostati od nas, pa bili mi glasoviti osvajači i moćni carevi, poslužit će možda jednoga dana da začepi pukotinu u nekom zidu, ili rupu na nekoj bačvi - ipak je ta ponavljana istina uvijek korisna da je pono-vimo i spasonosna da je razmatramo. Pepeo posut po glavi kršćanina ima drugo značenje... da bude ponizan, kad misli na zaslugu koju može imati, na neko vrlo ugledno mjesto koje ima u svijetu, na dobra djela koja je mogao učiniti. Pe-peo mu zapovijeda također da ispravi zlo koje je počinio ili, u najmanju ruku ako je grijeh nepopravljiv, da ga gorko okaja-va i to svim silama svoje duše. Jedan duboki smisao proizlazi iz tog obreda pepeljenja, koji podsjeća čovjeka da mu smrt prijeti bez prestanka i da se mora često preispitivati i suditi, ponizno, strogo, u duhu pokore i zadovoljštine. (km)

Moraš ustrajati

Antoine de Saint-Exupéry

Moraš ustrajati poput starih gospodja koje troše svoje oči i vid dok pletu čipke za crkveno ruho s kojim zaodijevaju svoga Boga. Svo-jim radom postaju i same odjećom za svoga Boga, a s čudom nji-hovih prstiju i ruku onaj laneni ogrtač postaje molitvom...

PRIČA IZ ŽIVOTA

RAZLOZI ZBOG KOJIH VJERUJEMO

Piše: Prof. dr. Peter Kreeft

Postoje razlozi zbog kojih vjerujemo. Ovdje ću ih navesti sedam. Prije svega, Riječ Božja: i Isus i Sveti Pismo tako se nazivaju, a oboje poučavaju o nebu. Potom, narav Boga koji je svemoguć i uz to je još i Ljubav sama. Ako već i vaša ljubav želi voljene spasiti od smrti, ljubi li nas Bog možda manje od toga? A On može činiti što želi. Treći je razlog dugoročna pravda, koja se ne ostvaruje na ovome svijetu. Na ovome svijetu, dobri završavaju na posljednjim mjestima, a krotki nisu ti koji baštine zemlju. Ako smrću sve završava, sve to nije baš nimalo optimistično. Evo i četvrtoga razloga: inherentna vrijednost i nezamjenljivost svake osobe, a tu istinu se prepoznaje očima nesebične ljubavi. Ako smrću sve završava, onda se ono što je nezamjenljivo odlaže poput jednokratne robe, što bi značilo da se s osobom postupa kao sa stvarima. Tada Bog čini upravo ono što je nama zapovjedio neka ne činimo. Peti razlog: slika Božja u nama, u duši, u biću, u onome što nazivamo „ja“ — to nije niti stvar, niti predmet. Nije organ tijela. Nije nešto što se može usmrstiti metkom ili rakom. To je moja duša, moja osobnost. Iako posjedujem tijelo, ne svodim se samo na njega. Imatelj nadilazi ono što ima. Šesto, tu je i svjedočanstvo vidjelaca, svetaca, mističara i osoba vraćenih u život, koje su budući svijet dotakle putem iskustava na rubu smrti. Oni znaju. No, moj je najčvršći razlog za vjeru u život nakon smrti Isusovo Uskrsnuće. Crkva to svjedoči već punih dvadeset stoljeća. Posrijedi nije nikakva teorija, već činjenica.

HERCEGOVINA FRANCISCANA

OVJEK TRAJNI VAL U MORU POSTOJANJA

Dr. Kvirin Vasilj

Čovjek ima ili može imati tri vrste očiju. Mi posjedujemo sjetilne, umne i duhovne okristovljene oči.

Kada bismo svoje znanje o Svemiru oslanjali na ono, što nam sjetilne oči kažu, mi bismo mislili, da Sunce svaku večer umire i da se svako jutro kao nekim čudom ponovno rađa. Međutim naše umne oči ispravljaju naše sjetilne oči i kažu nam, da sunce ne umire navečer, kada zalazi, da ono i dalje svijetli samo na drugoj stranu Zemlje.

Tako slično kada bismo svoje znanje o smrti oslanjali na ono što naše sjetilne oči zapažaju, mi bismo mislili, da čovjek u trenutku svoje smrti zauvijek prestaje živjeti, da ljudski život sačinjava samo neznatni i kratki val u moru postojanja. Ali naše umne oči ispravljaju naše sjetilne oči i kažu nam, da svaki čovjek nosi u sebi posebno dragocjeni bitak, koji mi nazivamo ljudskim duhom, a koji će zauvijek postojati i sjati pa tako i onda, kada sve galaksije zvijezda izgore i prestanu sjati.

Međutim, na ovoj točki našega promišljanja mi se susrećemo s tajnom, na koju, ostavljeni sami sebi, nemamo odgovora: zašto je taj ljudski duh bio jedno vrijeme spojen s ljudskim tijelom u jednu cjelovitu ljudsku osobu da se u trenutku fizičke smrti zauvijek, kako se čini, od njega odijeli, premda je taj spoj ljudskog duha s tijelom pridonosio određene prednosti i ljudskom duhu i ljudskom tijelu.

Na ovoj točki našeg razmišljanja dolaze nam u pomoć naše duhovne, okristovljene oči. Budući da je Krist živio, umro i treći dan uskrsnuo od mrtvih na Vječni Život, mi znademo da će svaka ljudska osoba uskrsnuti na Vječni Život uz uvjet, da je zaista svim svojim bićem ljubila Božje Biće i svaku ljudsku osobu kao samu sebe zbog Božjeg Bića.

Tako čovjek nije neki sitni prolazni val u moru postojanja nego trajni val, koji će zauvijek postojati. Uistinu svi drugi valovi u Svemiru postoje zbog ljudskog vala. Bića, koja nisu svjesna svoga postojanja ne postoje zbog samih sebe nego zbog bića, koja su svjesna svoga postojanja.

ENO TI GOSPE, MAJSTORE!

Piše: Ivan Tolj

Eno ih tamo majstore
pod zvonom na kojem si
urezao tajnu Ljubavi.
Dvije kariatide,
dvije tvoje Hrvatice
nose muku života:
duboko u Hrvatskoj,
u Cavtatu, gdje cavtu
Ruže od krvi i
ljiljani od obraza.

Eno ti Gospe, majstore!
Gospe od meštra našeg Ivana.
Gospe od hrvatske žalosti
i Gospe od naše vjernosti.

U aleji čempresa
nad brdom lebdi Andeo
dok zmija steže Jagajca.
Tužni tvoj Andeo, Ivane.

Eno ih tamo majstore,
u Hrvatskoj.

*(U Cavtatu, pred mauzolejem obitelji Račić,
kolovoza 1984.)*

PITANJA

BITI SAMO „DOBAR ČOVJEK“ NIJE DOVOLJNO!

Priredio: Matko Petrović

Pitanje:

„Ne trebam ići u Crkvu. Glavno je da sam dobar čovjek.“

Odgovor:

Ovaj argument često se koristi i poprilično je podmukao. Kada netko kaže kako je „dobar čovjek“, zapravo želi reći kako „nije loš čovjek“ – pri čemu su loši ljudi oni koji ubijaju, siluju i kradu. Većina se ljudi ne treba posebno truditi kako bi izbjegavala ove grijeha te upravo u tome i jest stvar: potruditi se koliko je najmanje potrebno da bismo se „provukli“. Ne zvuči baš kristoliko, zar ne? No, neovisno o takvom mentalitetu, postoji daleko važniji razlog zbog kojeg katolici idu u Crkvu. Sveta Misa je zaglavni kamen naše vjere, radi onoga što tvori njenu bit, a to je Euharistija. Ona je izvor svega života za katolike koji vjeruju kako kruh i vino postaju pravo Tijelo i Krv Kristova. Nije riječ tek o simbolu za Boga, već o Bogu koji nam se tjelesno uprisutnuje na način što ga samo kroz molitvu ne možemo doživjeti.

Isus je rekao: „Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi! Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja će ga uskrisiti u posljednji dan.“ (Iv 6, 53-54). Štoviše, Euharistija je – kao i svi drugi sakramenti – dostupna samo onima unutar Crkve. Kada smo pripadnici Crkve, Kristova vidljiva tijela ovdje na zemlji, naši su životi blisko povezani sa životima drugih koji Crkvi pripadaju. Naš je osobni odnos s Bogom ključan, ali također imamo i odgovornost živjeti kao vjerni udovi Kristova tijela. Biti samo „dobar čovjek“ nije dovoljno.

ŽIVOT VJERE

TREBAJU TE!

Franz Sodja

Biti dobar je drzovitije nego li ploviti oko svijeta.

G. K. Chesterton

Starost treba graditi i to kroz sav život.

Možda jedan od najtežih osjećaja starijih ljudi jest taj da se osjećaju suvišni. Naročito oni koji su prije imali svoje zvanje, svoju službu, a sada su u mirovini. Mnogi u tim trenucima izgube tlo pod nogama. Zašto još treba živjeti? I tako počne čovjek životariti i sve je izgubljeno. Jedan od glavnih razloga za to jest osjećaj da nikome više nisu potrebni.

Zato je jedna od najvažnijih zadaća u zrelim godinama da čovjek pred mirovinom ne načini samo plan za svoju starost, već da svojoj starosti pokuša naći smisao upravo u tome da će baš u to vrijeme biti jako potreban.

Ponekad ni ne slutimo koliko dobra možemo učiniti u starosti. Koliko bi ljudi bilo zahvalno, kad bi tu zadaću pravodobno spoznali.

Iskreno rečeno, potrebna je jedna operacija: Ne trebamo razmišljati kako će nas pod starost drugi dvoriti. Radije mislimo gdje ćemo i što dobro učiniti. Kad bi svi bez iznimke tako mislili i nekom životnom napetošću tražili priliku gdje i kako bi mogli učiniti nešto dobrog prije nego ugasnemo, ne bi bilo nesretnih staraca.

Trebaju me! U tom je rješenje. Nije utvara.

Čak te trebaju i u domu za nemoćne. Uvijek se tamo nađe neka žena, nemoćnija od tebe. Kako će ti biti zahvalna za čašu vode. A u takvim se domovima nalazi i starčić koji ne može sam ići u šetnju, pa ćete zajedno, svaki uz svoj štap, pridržavajući jedan drugoga, prošetati. On će se razvedriti, a ti ćeš biti neopisivo veselo.

Zar nije tako?

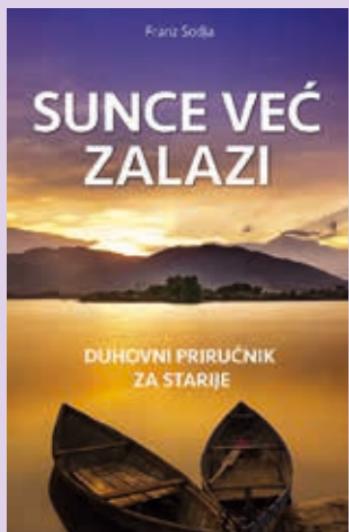
CRTICA IZ POVIJESTI

TUĐMAN O STEPINCU

Dr. Franjo Tuđman (1922. – 1999.)

Kardinal Alojzije Stepinac bio je uzor duboke vjere i ljubavi prema čovjeku i nesebične predanosti svojoj Crkvi, a također i prema svome hrvatskom narodu. Bio je osobno žrtva dviju velikih ideologija prve polovice XX. stoljeća - nacizma i komunizma, ideologija bez Boga, koje su se borile za tijelo i dušu europskih ljudi i naroda. Zbog svoje odlučnosti u spašavanju progonjenih, podjednako Hrvata, Srba i Židova bio je ugrožen od kvislinške vlasti NDH. A radi svoje nepokolebljive vjernosti Katoličkoj crkvi i zajedništva hrvatskih katolika s Petrovim nasljednikom, bio je osuđen po komunističkoj vlasti i izložen smrtnoj pogibelji. Danas on odlukom Svetе Stolice izlazi kao mučenik čiste savjesti i pravi svjedok vjere pred očima čitavog čovječanstva. Bio je pastir svoga naroda, čiji su životni kredo i odanost hrvatskom narodu najbolje sažimale njegove riječi da bi bio ništarija da nije bio uz svoj narod koji se plebiscitarno izjasnio za svoju državu. Stepinčevom beatifikacijom odaje se priznanje istini i njegovoј žrtvi pred poviješću, ali i sadašnjosti, jer sa scene još nisu nestale snage koje bi hrvatskom narodu, katoličkoj crkvi i ovoj demokratskoj Hrvatskoj, željele nametnuti krivnju za fašističke grijeha i zločine, koje je hrvatski narod i država osuđivao i osuđuju. Uzdizanjem prvog čovjeka katoličke crkve u Hrvatskoj u razdoblju II. svjetskog rata na čast Oltara znači ujedno priznanje svim žrtvama i mučenicima i fašističkog i komunističkog režima.

DAR STARIJIMA

Lijepo je biti star! Dok živiš, budi živ! Neka ova knjiga sve potakne na mediciju i promišljanje. Ono što ste oduvijek željeli reći svojim starijima - osobito u trenutcima životnih iskušenja - a niste znali kako ili se zbog nela gode niste usudili, napisao je legendarni slovenski svećenik Franz Sodja. On kroz lijepu misli svjetskih velikana o starosti i starijim osobama, razmišlja i meditira o stotinu gorućih pitanja starije populacije, a to čini izravno i jasno, zahtjevno, ali i milosrdno. Autor želi dokazati da starost može biti radost i da nije samo žalopojka i bolest. Knjigu bi trebali pročitati naši stariji – to će im sigurno biti lijep dar, ali i poticaj – da svoje zemne

dane ili godine prožive radosno. Knjiga je ugodna za čitanje, ali i iskreno zahtjevna. Nije na razini „amerikaniziranih“ katoličkih uradaka koji nam se nameću ili poput površnih globalnih projekata: „Djedica se ženi“ ili „Super baka!“ Ozbiljan je to priručnik i za mlađe – jednostavno knjiga je to koja će nas sve mijenjati na bolje. Cijena: 100 kn. Tvrdi uvez - 224 str. Narudžbe: mate737@gmail.com, Mob: +385 98 9600 917

Poštovani čitatelji!

Primite s poštovanjem i ljubavlju peti broj našeg „listića“. Podijelite ćemo 5 000 primjeraka po našim župama, bolnicama i sličnim ustanovama. Pomozite nam širiti „apostolat radosti“. Podržite nas molitvom, čitanjem i dobrovoljnim prilozima. Papa Franjo je ovako komentirao susret s jednom stanicom: „Osam mjeseci je djeca nisu posjetila, osam mjeseci napuštena! To se zove smrtni grijeh, jeste li razumjeli?“ Mi ćemo vas i dalje mjesečno pohoditi. Suradujmo i „neka narod čita“.

Nakladnik: Treći dan d. o. o., Stara cesta 25, 10251 Hrvatski Leskovac; tel: 098 9600 917, e-mail: mate737@gmail.com, www.trecidan.hr

Glavni urednik: Dr. fra Tomislav Pervan

Uredništvo: Drago Krpina, vlč. Dubravko Škrlin Hren, fra Gabrijel Mioč, Michael D. O'Brien, David Ivić, Mate Krajina

Grafičko oblikovanje: Danijel Leko

Uplate: Treći dan d. o. o., IBAN HR2823600001101942079,

SWIFT: ZABAHR2X • Cijena za Hrvatsku: **dobrovoljni prilog!**

BiH – 1 KM – Godišnja pretplata: 10 KM